

Nyorden förminskar heligheten i arbetet

Efter att ha följt utvecklingen inom Pingströrelsen, rörande begrepp för "tjänstegåvor", är jag rädd att utvecklingen är en del i ett förtyligande av själva tron. De bibliska benämningarna apostel, profet, evangelist, herde och lärare (Ef 4:7-21), är mer och mer på väg att försvinna och ersättas med profana beskrivningar av gudomliga utvaljelser. Att använda uttryck som "ledarskapet" eller "församlingstjänarna", är ju inte det jag egentligen tänker på här, även om man i detta på sätt och vis frångår Bibelns samlade begrepp "de äldste" (Apg.2017-32). Innebörden i orden mångfald i tjänst och utövning, riskerar att gå förlorad.

Det jag främst vill uppmärksamma är, att direkt världsliga förenings- och företagsnamn har fått göra insteg, exempelvis verksamhetsansvarig (va) programansvarig (pa) och verkställande direktör (vd). Kopplas till detta att beteckningen apostel, *apostolos* på grekiska – först ersattes med det latinska ordet *missionär*, för att i dag brukas också om en biståndsarbetare – går det att med tydlighet se hur profaneringen av de bibliska tjänsterna pågår. Tas också det faktum med att benämningen *bibellärare* närmast har försvunnit och omgjorts till grekiskans *teolog*. Detta språkbruk får för många en betydelse av kunnighet i beteende och religionsvetenskap.

Min bedömning av skeendet är, att med förlusten av Skriftens begrepp, sker samtidigt en förminskning av det heliga; av den gudomliga andan, av den profetiska visheten. Jag tror inte att det bara praktiskt och pragmatiskt går att ta bort bibliska tjänstebeteckningar och ersätta med annat utan att ett förtyligande inträffar. Jag menar alltså att ett återvändande till Bibelns ord, termer och namn på tjänster, har mer med den helige Andes verk,

Min bedömning av skeendet, är att med förlusten av Skriftens begrepp, sker samtidigt en förminskning av det heliga.

Lewi Pethrus i talarstolen 1948.

Foto: TT

uppfyllelse och ledning än vad som mänskligt sett förväntas.

Bruket av engelska uttryck i svenska sammanhang, för modernare förståelse av evangeliets innehåll och av de andliga tjänsterna, blir vanligare. Ord som church, ministry, event, preacher, coach med flera, kan ibland resultera i en "tuffhet", en "överlägsenhet" och en "övertro". Det är som om engelskan skulle medföra en häftighet och en större tillgång till Guds välsignelser. Som om engelska språket är mer trosstärkande än det "torftiga" svenska språket. Det sistnämnda ska inte ses som kritik mot ordnandet av internationella församlingar i Sverige, som valt att helt hålla sig till engelskan.

Men jag gör gällande att vi alla har ett ansvar att inte tona ner den bibliska heligheten och härligheten i fråga om "tjänstegåvorna", att inte ersätta med själiska människotankar. Det finns ett pris som följer på att överge, och ett annat pris som följer på att hålla fast. Vilken sorts pris av dessa två ska komma att tillräknas Pingströrelsens församlingar framöver?